

ja palus ommale teist korterit, sest et temmal seal, ühhegi õsel koddokäija rahho ei anna ja temma maggada ei sa. Pealik naeris tedda wälja ja satis omma teed minnema.

Saksamaal on ennamiste lomade laudad al ja innimeste ellamisse toad üllemisse korra peal, nenda olli luggo ka siin.

Mõnne päwa pärast tuli soldat jälle omma palwega, teist korterit sama ja ütles: „Kui teie mulle teist korteri ei anna, siis pannen putkama, ma pean ärrajookäma, sest et mul seal kolle on ellada ja maggada ei sa ma ka mitte?“ Pealik, kes sedda soldatit tundis, et ta muido julge ja wapper sõamees olli, kulas ka teiste käest järrele, kas se piddi tõssi olema, ja sai siis arro, et asji nenda olli. „Se on hea“, ütles pealik, „ma tahhan tänna õsel isse seal maggada, et nähha saan, mis seal on.“

Soldat ei sowinud ka muud, kui et pealik isse piddi näggema.

Õhto, kello 10 aeal, läks pealik seina kambri, panni ukse lukko, kas laetud püstolit

laua peale, kas künalt põllema, heitis keige rietega wodi, wõttis weel mõeka omma jure, missega koddokäiale piddi otsa peale teggema. Nüüd hoidis ennast kül wäggise ülleweel, ogga uinus ommeti wimaks ärra.

Kest südda õsel tunneb temma, kuidas üks tuggew kässi äkkiiste tekki temma pealt ärra wõttab ja küüdlad surnuks puhhub. Siin loi pealik silmad lahti ja ei näe muud, kui üht warjo, mis warwi ärra kaddus; kargab wodist ülles, panneb künalt põllema ja otsib keif nurgad läbbi ja ei leia — ühtegi!

Ta jäi seisma ja mõtles isseenneses: „Se olli wist üks pahha unnenäggo, mis ma siin suremat otsin ehk mõtlen.“

Selle rahho mõttega heitis ennast jälle wõdise ja uinus maggama. Kello ühhe aeal ärratub sesamma kässi tedda jälle, tõmbab tekki pealt ärra, puhhub künalt surnuks, tõmbab heina kotti, kus peal pealik maggas, temma alt ärra, kergitab heinad kergeks ja wiskab kottiga wodi alla. Pealik olli nüüd usna erk ja ülleweel, wõttis mõeka kätte ja wihtus sel-